

ter i L 191 det er, vi ikke kan acceptere. Derfor er jeg nødt til at vende spørgsmålet, når vi nu åbenbart er i gang med de politiske forhandlinger. Er Socialdemokratiet, er regeringen indstillet på at stemme for de to ændringsforslag, som Det Konservative Folkeparti og Venstre har stillet? Hvis ikke Socialdemokratiet er det, så har situationen ikke ændret sig i forhold til, hvad den var for 24 timer siden. Så er der stadig elementer med i lovforslaget, der gør, at vi ikke kan støtte det.

Jeg synes, vi savner en klar melding fra Socialdemokratiet om, hvorvidt man ønsker de forhandlinger. Og ønsker man forhandlingerne, så kan det efter min opfattelse kun være, fordi man er indstillet på at støtte de to ændringsforslag.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Så er vi tilbage i ordførrækken.

Knud Erik Hansen (SF):

Når vi har sager om udlændinge, er det meget svært for Folketinget at holde hovedet koldt, så får vi nogle hede debatter. Nu har vi en debat her, som næsten har karakter af »du vil ikke snakke med mig, så vil jeg heller ikke snakke med dig«, altså noget, der ligesom kunne foregå i en børnehave. Men det, der måske er det værste, er, at det her forslag udspringer af en kaotisk situation i efteråret, hvor vi oplevede, at der kom en masse asylansøgere til Danmark primært for at begå kriminalitet og for at udnytte vores asylsystem.

Da oplevede jeg så også, at man ikke holdt hovedet koldt, men sprang op som en trolde af en æske og sagde: Løsningen er frihedsberøvelse, det er frihedsberøvelse, frihedsberøvelse! Det er jo altid det lette svar at give. Det er det strenge. Så kan man vise, at nu er man hård, nu kan man slå til. Men spørgsmålet er, om det i virkeligheden var det, der var løsningen, om det også er det, der har løst problemet.

For hvis vi ser på, hvad der er sket, er der jo sket det, at problemet faktisk er ved at være forsvundet. Vi havde i 1999 og år 2000 i gennemsnit ca. 20 om ugen, der kom fra SNG-landene; i nogle perioder var vi oppe på omkring 30. Og hvad har vi så set siden? Så har vi set siden februar, at tallet er faldet fra i snit fire om ugen til nu, hvor vi er nede omkring et par stykker om ugen, der kommer ind. Med andre ord: Vi er i en situation, hvor den situation, vi havde i efteråret, har løst sig, ikke fordi man har lavet straffrihedsberøvel-

se, men fordi man har lavet det, som var fornuftigt at gøre: man har sat ind mod sagsbehandlingstiden for disse personer, og så har man lavet en almindelig skærpet politiovervågning.

Derfor var vores forslag til løsning af det her problem, at man primært skulle klare det ved at sætte sagsbehandlingstiden ned og så have en større politiovervågning. Vi tror, vi kan komme længere med en kortere sagsbehandlingstid i denne her situation. Så er det klart, vi ikke vil udelukke, at hvis vi overstrammer, og det viser sig, at det er ikke et nødvendigt, at det ikke er tilstrækkeligt, så kan det være nødvendigt med en form for frihedsberøvelse, men ikke i det her omfang og ikke som hovedløsning, som det her forslag jo lægger op til.

Dermed også svar til de forslag, der nu ligger i ændringsforslaget. Vi synes, problemet i forslaget generelt er, at der ikke er proportionalitet i strafferammen. Det er helt urimeligt og helt uholdbart for et retssamfund som det danske, at man skal give frihedsberøvelse på 3, 6, måske 9 måneder, oven i købet på ubestemt tid, for et tyveri på 500 kr. Det hører ingen steder hjemme. Det kan vi ikke være bekendt. Der er ingen proportionalitet i den straf, man giver asylansøgere. Hertil kommer så, at det efter vores mening slet heller ikke er nødvendigt. Men det er måske nødvendigt, fordi man pisker en stemning op, fordi man nu virkelig skal være de hårde. Jeg synes, at vi skulle holde hovedet koldt.

Omkring bestemmelsen vedrørende Sandholm har vi den principielle holdning, at det skal være muligt for det offentlige og for staten at gå ind og overtage lokalopgaverne, hvis det viser sig, at der er opgaver, der skal løses. Det er klart, at det er en form. Vi havde hellere foretrukket, det blev gennem en landsplan, en kommuneplanlægning, at man havde grebet ind, men vi kan ikke se den indholdsmæssige forskel i, at man i givet fald griber ind via det forslag, der ligger nu, og så et landsplandirektiv eller det, at miljøministeren overtager lokalkompetencen.

Vi agter derfor at stemme imod for det første forslaget om, at man fjerner mindstegrænsen og for det andet også at stemme imod Venstre og De Konservatives forslag om, at bestemmelsen om Sandholm skal udgå. Vi ser det fra Venstre og De Konservatives side som et principielt angreb på det offentliges og statens mulighed for at gå ind og være med til at sikre, at vi kan klare fælles opgaver, uanset at vi selvfølgelig godt kan